

РЕШЕНИЕ

№ 26222

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4767** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на жалбата на Е. Г., гражданин на Р Т., л.к. № и серия А., турски Л. срещу отказ по заявление № I. от 22.01.2026г. на А. З., консул в Генерално консулство на Република България в Т..

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт, тъй като същит е постановен при неспазване изискванията за форма, в нарушение на производствените правила и материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя и съпругата му – съпрузи по смисъла на чл.8 т.2 от ЕКПЧ.

От фактическа страна се твърди, че жалбоподателят и съпругата му са закупили недвижим имот в [населено място], общ. Гълъбово, обл. С. З., където е извършен основен ремонт, създадени са добри условия за живот – обстоятелство уставновено и откмета на селото в телефонен разговор със служители от ДАНС. Никой обаче не е посетил имота на място за да се убеди в изложените факти. Твърди се, че не е направен задълбочен анализ на правото на дългосрочно пребиваване на жалбоподателят и семейството му, които не могат да посещават и да се грижат за имота си, въпреки, че същите не са осъждани и не са заплаха за сигурността на страната.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена в съответствие с

изискванията за форма, съдържание и приложения, от активно легитимирано лице - адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 10а ал.1 ЗЧРБ, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

С оглед нормата на чл.10 а ал.4 от ЗЧРБ съдът съобрази и приема:

По силата на посочената норма отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В настоящият казус жалбоподателят твърди, че се нсрушава правото му на зачитане на личния и семеен живот по чл.8 т.2 ЕКПЧОС.

ВАС е имал възможност да постанови, че: „За да бъде допустима жалбата против отказ за издаване на виза тип „D“, е необходимо и достатъчно оспорващият да посочи конкретните обстоятелства, поради които с отказа за издаване на виза се нарушава упражняването на гарантирани от ЕКПЧ права и свободи. Едва с решението си по съществото на спора, след като прецени събраните в хода на процеса доказателства, съдът следва да установи дали оплакването за нарушаване на основни права е основателно. Като е сторил това в рамките на проверката по допустимост и редовност на жалбата, съдът е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в резултат на което е постановил неправилен съдебен акт.“./виж Определение № 4310 от 20.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 3541/2026 г. и др/.

В този смисъл наличието на нарушение на основно право предоставено по Конвенцията е въпрос по същество, който съдът следва да анализира. Ясно следва да се подчертае, че разпоредбата на чл. 10а ал.4 ЗЧРБ не допуска под формата на бланкетното посочване на защитимо право по ЕКПЧОС да се претендира незаконосъобразност на посочените от ответника основания за отказ, освен ако същите не ограничават или нарушават посоченото право. В този смисъл всякакви твърдения за алтернативни пороци на акта могат и следва да бъдат разгледани само и единствено през призмата на посоченото право. Извън това, по съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът съобрази още и приема:

Със заявление № I. от 22.01.2026 жалбоподателя е подала заявление в консулството на Република България в [населено място], Т. за издаване на виза тип „D“, с приложени към него документи. След анализ на подаденото заявление и придружаващите го документи е постановен и процесно оспорваният отказ.

В мотивите на акта е посочено, че е налице основание за отаз по чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ – цялостният анализ на документите и факти не доказва по убедителен начин, че целта на заявеното пребиваване е действителна.

Към преписката е приложена заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министър на външните работи и като вседствие от делегацията и правмощията по т.1 и т.4 от нея е издадена и заповед № 6 от 13.02.2025г. на Генералния консул в И. с която завеждащият консулската служба А. З. е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите за отказ за издаване на виза.

и т. 1 от заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи.

В този смисъл акта е постановен от компетентен орган, съобразно изискването на чл.146 т.1 АПК. При издаването му не е налице нарушение на производствените правила, дококоето представени и анализирани по преписката са: СТАНОВИЩА ДАНС и т.н.

Във връзка с материалната законосъобразност на акта съдът съобрази и приема:

От представените по преписка документи се вижда още, че жалбоподателя е в сключен граждански брак с Н. Г., гражданин на Р.Т.. Същата е подала заявление за издаване на виза тип „Д“ № I. от 22.01.2026г.

На тази база може да се приеме, че съпрузите съвместно искат да получат виза тип „Д“ – право на дългосрочно пребиваване в Република България. Същевременно обаче целта на това пребиваване и мотивите на искането им се явяват в отклонение от претендираното от тях право по чл.8 ЕКПЧОС.

По силата на чл.8 т.1 ЕКПЧОС всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.

От своя страна нормата на т.2 към която реферира жалбоподателя предвижда, че намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другит

По своята същност правото на семеен живот не означава право на свободно установяване във всяка страна по Конвенцията по лично желание и усмотрение. Видно от данните по делото жалбоподателят и съпругата му са граждани на Р.Т., имат местожителство там и упражняват правото си на семеен живот. Данните по преписката не позволяват да се установи никаква връзка с територията на Р.България по повод упражняване на посоченото право. Р.България не е приемаща държава по отношение на някой от тях, респ. не е налице обстоятелство водещо до фактическо разделение на съпрузите. Същите не са бежанци, нито имат предоставен хуманитарен статут предполагащ гарантиране на това им право на територията на Р.България. Всъщност единственият аргумент в подкрепа на иначе бланкетното твърдение за необходимост от зачитане правото на личен и семеен живот е наличието на закупен имот в Р.България.

Закупуването на имот в дадена държава обаче не поражда такова право автоматично. Едно семейство може да има доста имоти в различни държави без да е установено постоянно в някоя от тях.

ЕСПЧ е имал повод да се произнесе, че намесата на органи на публичната власт в правото на лицето на зачитане на личния и семейния му живот, неприкосновеността на жилището и кореспонденцията следва да бъде квалифицирана като „недопустима“, ако бъде установено, че: (1) не е „в съответствие със закона“ (in accordance with the law); (2) не преследва някоя от легитимните цели, изброени в разпоредбата на чл. 8, параграф 2 екПЧ и (3) „не е необходима в едно демократично общество“ – така решение от 2.7.2018 г. по дело L. v. F. (жалба № 588/13), параграф 42.

Най-общо анализът на посочените разпоредби на т.1 и т.2 на чл.8 от Конвенцията позволява да се очертаят два типа публичноправни задължения, поети от страните по конвенцията. Така, като „негативно“ може да се определи задължението на държавите да се въздържат от недопустима намеса в личния и семейния живот, неприкосновеността на жилището и кореспонденцията на гражданите чрез властнически актове на техните органи, а като „позитивно“ се квалифицира задължението на държавите да обезпечат в националните си правопорядъци условията за ефективно зачитане на неимуществените права по член 8 ЕКПЧ/така виж решение на Голямата камера от 16.7.2014 г. по дело Hämäläinen v. F. (жалба № 37359/09)/.

Нито един аспект от конвенцията обаче, независимо от все по-широкото и еволютивно тълкуване от страна на ЕСПЧ/за все по-широкото тълкуване виж проф.Е. М., Т. Р. of Н. D.,H. and R. in EctHR, C.-law Concerning the Right to Respect for P. L. (Article 8 ECHR), Годишник на департамент „Право“ на НБУ,2022г./ не позволява да се приеме,че посочената разпоредба задължава националните власти да предоставят право на свободно установяване и придвижване на територията на страна по Конвенцията само поради факта, че дадено семейство,установено,живеещо и имащо статут на гражданин на друга държава е манифестирало такова намерение. В., подобно право не се предоставя дори в рамките на ЕС, където редица държави членки не позволяват подобно право за граждани на съюза от други ДЧ единствено и само поради факта,че последните са закупили имот в съответната държава/виж Италия,Ф.,Гърция,Н. и пр./.

В., изтъкнатата от съпрузите необходимост да се грижат за посоченият имот налага да се посочи:

На първо място - твърдението не представлява нарушение на чл.8 ЕКПЧ доколкото няма данни това да е единствено жилище на лицата за да възникне дори хипотетично подобен въпрос.

Второ – тази възможност не е ограничена, като видно и от твърденията в самата жалба и без право на постоянно пребиваване те са извършили ремонт на закупената къща.Респ. грижат се за него.

В този контекст липсата на каквато и да била връзка с Р.България,липсата на каквито и да било обстоятелства позволяващи да се приеме или поне предположи,че съпрузите са разделени и не могат да упражняват ефикасно правото си на личен и семеен живот,обосновава извода,че не е е налице нарушение на чл.8 ЕКПЧОС.

Видно от всички данни по делото – жалбоподателят и съпругата му упражняват това си право и понастоящем и нито един елемент от техният живот не е засегнат,поради обстоятелства свързани с Р.България. Налице е само и единствено желание да упражняват право на безусловно и свободно придвижване и установяване.

В заключение,съдът счита за необходимо да посочи още,че сама по себе си стойността на недвижимият имот по н.а. 9700лв./н.а. от 14.11.2025г./ на фона на останалите данни по делото, не позволява да се приеме, а още по-малко презюмира,че именно там семейството мисли да концентрира жизнените си интереси.

С оглед изложеното следва да се приеме,че жалбата е неоснователна.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.последно от АПК,Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г., гражданин на Р Т., л.к. № и серия А.,турски Л. срещу отказ по заявление № I. от 22.01.2026г. на А. З., консул в Генерално консулство на Р България в Т..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му

Преписи от решението да се изпратят на страните.

